

Kaases Besiddelse, skal opføres efter en noget anden Kursberegning end et Værdipapir, som den har kjøbt fornylig. Jeg tror ikke, at der er nogen virkelig Grund hertil. Det, som det kommer an paa at vide, er: Hvis en Sparekasse var nødt til i dette Dieblit at sælge sine Værdipapirer, hvad kunde den saa faae for dem? Der spørges ikke om, hvorvidt Banken vil sælge, bør sælge, maa sælge eller deslige, men det, som Status skal udvise, er: Hvis Banken i dette Dieblit var tvungen til at likvidere, hvad kunde den saa faae for sine Effekter? Dette Forhold tør ikke forandres enten til det Gode eller til det Onde, enten til Fordel eller til Skade for Bankens Status, derved at man vælger en fingeret, en Gjennemsnitskurs for saadanne Papirer, som Banken har havt længere end to Aar. Naar, f. Ex. en Bank ligger inde med Kreditforeningspapirer, som den har kjøbt til en Kurs af 92, 93 eller 94, og som den har havt, lad os sige, i 3 à 4 Aar, hvad kan det saa nytte, at Gjennemsnitskursen i en længere Tid paa disse Papirer kan blive, lad mig sige f. Ex. 93, naar Faktum er, at Kursen i det Dieblit, hvor Status opgjøres, kun er 88? Eller omvendt, hvad kunde det nytte, hvis man gif den modsatte Vej? Jeg skal ikke føre Exemplet igjennem, thi det kan Enhver jo selv gjøre, men blot sige, at det, som det kommer an paa, er, at Status opgjøres efter, hvad Banken kan realisere sine Effekter til, hvis den skulde sælge dem. Hvis man saa tillige vilde give Oplysning om, hvad Banken i sin Tid har kjøbt disse Papirer for, saa vilde dette jo være en nyttig Oplysning, da det vilde vise Dispositionerne, skjøndt disse jo ikke altid kunne bedømmes efter Udsaldet. Dersom man tillige vilde angive, hvad Gjennemsnitskursen var, for derved at vise, at om end Kursen var lav eller høi for Dieblittet, kunde det dog ventes, at den i en nær Fremtid igjen vilde naa den Kurs, som tidligere havde været Gjennemsnitskurs, saa har jeg ikke Noget derimod; men jeg tror ikke, det er rigtigt at opstille den Regel, at, naar Banken blot har havt et vist Papir i en længere Tid, saa skal Gjennemsnitskursen nævnes istedetfor Dagens Kurs. Jeg frygter ogsaa for, at dette let vil kunne føre til mange praktiske Ulemper, thi det er jo ikke saa, at en Sparekasse af et vist Papir kun har den Beholdning, som den har kjøbt for Exempel for 4 Aar siden, og at den siden den Tid hverten har formindsket eller forøget denne Beholdning. Forholdet vil jo i Reglen være, det, at Banken efterhaanden sælger af sine Effekter og kjøber nye, og vilde det da ikke være aldeles forkert, om f. Ex. Kreditforeningsobligationer skulde opføres i Bankens Status efter forskellig Kurs, efter som de vare kjøbte, og vilde det da f. Ex. ikke være aldeles forkert, om Kreditforeningsobligationer skulde føres i Bankens Status med en forskellig Kurs, efter som de vare kjøbte i 1880, 1879,

1878 eller 1877; Værdien for Banken bliver jo lige fuldt ganske den samme; derfor tror jeg ogsaa, at Opgjørelsen maa være den samme. Men dette er dog Punkter, som det neppe kan være vanskeligt at komme paa det Rene med, og hvis det ærede Udvalg maatte erkjende Rigtigheden af, hvad her er gjort gjældende, og hvis jeg har Ret i, at man kun har truffet denne Bestemmelse af Hensyn til Bankerne, er det vel ikke vanskeligt for Udvalget at faae det rettet. Jeg bør bemærke, at det ikke er af nogen Eiggylbighed for Sagen, at jeg ikke selv har stillet noget Endringsforslag om dette og endnu et Par andre Punkter; det er, fordi jeg anser at vise den højeste Grad af Hensynstagen og Beskedenhed ligeoverfor et Udvalg, der har gjort en saa omfattende og vanskelig Sag som denne til Gjenstand for sin Behandling. Det er meget let for enkelte Medlemmer her i Salen at stille saadanne Endringsforslag op, men man griber ofte mere forstyrrende ind i det hele samlede Arbejde, end man har tænkt sig, og jeg anser det for en ulige, rigtigere Fremgangsmaade, ialtfald naar Divergenterne ikke ere større end her, at det sker i Form af en Henvendelse til Udvalget, for at deite selv kan stille Forslaget op paa den Maade og i den Skikkelse, som det efter sin grundigere Kjenndskab til Sagen maa anse for at være den rette. I den samme Paragraf er der endnu en lille Bestemmelse, mod hvilken jeg vil gjøre nogle Indsigelser, og det er den, at Regnskabet skal være afgivet til Revisionen senest 2 Maanedere efter Afslutningsdagen. Jeg kan billige, at Udvalget har givet Frihed for Bankerne til at beholde deres hidtidige Regnskabsaar. Det er sandt, at det vilde være ønskeligt, hvis der var Enighed om at have det samme Regnskabsaar, fordi det altid er vanskeligt at faae det statistiske Materiale rigtig behandlet, naar den ene Bank har Regnskabsaar sammen med Finantsaaret, en anden med Kalenderaaret og en tredje fra 1ste November det ene Aar til 10de November det næste Aar; men det maa vi finde os i. Jeg tror, at det er fornuftigst at lade dette blive, som det er. Men at forordre, at Regnskabet ubetinget skal være afsluttet 2 Maanedere efter Afslutningsdagen, er vistnok for strengt. I den næste Paragraf er der givet Revisionerne 2 Maanedere til at gennemgaa Regnskabet i og afgive deres Betænkning derover, og det maa være tilstrækkeligt; men om et Regnskab kan afslægges 2 Maanedere efter Afslutningsdagen, beror dog meget væsentligt paa, om der har været nogen Feil paa Afslutningsdagen, og om det da er lykkedes at oppage denne Feil. Lad os huffe paa, hvad det er, det dreier sig om, navnlig ved de større Sparekasser f. Ex. ved et af de Kjøbenhavnske Instituter. Der foretages der ganske vist Afstemninger og Afslutninger saa hyppig, at neppe nogen Feil der skulde kunne fortsættes i længere